

РЕШЕНИЕ

№ 409

гр. Варна, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Ивелина Владова
мл.с. Марина К. Симова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова като разгледа докладваното от мл.с. Марина К. Симова Въззивно гражданско дело № 20243100500263 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 91741/05.12.2023 г., уточнена посредством молба с вх.№ 95776/19.12.2023 г. и молба с вх.№ 859/04.01.2024 г., подадена от Областния управител на област с административен център – гр. Варна, чрез ст. юрк. С. В., срещу Решение № 3722/16.11.2023 г., постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав, в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на П. П. П., ЕГН *****, гр. Варна, сумата от 70 лева, представляваща парична равностойност на полагаща се безплатна храна за периода от 30.09.2022 г. до 31.12.2022 г., а така също и по отношение на обезщетението за забава в размер на 1.90 лева, дължимо за период от първо число на последващия месец на престирание на работната сила до подаване на исковата молба в съда.

Въззивникът счита обжалваното решение за неправилно и необосновано. По-конкретно намира за неправилен извода на първостепенния съд, че предоставените ваучери за храна за последното тримесечие на 2022 г. на обща стойност от 600 лева не следва да се приспадат от дължимата сума за безплатна храна, като счита, че получаването им погасява претенцията на ищеца-въззиваем за този период. Позовава се на разпоредбата на чл. 9 от Наредба № 11/2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, която гласи, че в случаите, когато работници и служители ползват безплатна храна и/или добавки към нея на друго основание, получават храната само на едно от основанията. В тази връзка намира, че за спора е без значение на какво основание са предоставени ваучерите за храна, както и че те са предоставени на всички служители в администрацията. Счита, че след като ищецът-въззиваем е получил такива, то

безплатна храна не му се дължи на друго основание. По същество отправя искане за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на исковите претенции, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна П. П. П., който счита жалбата за неоснователна. Посочва като безспорно обстоятелството, че е получил ваучери за храна за последното тримесечие на 2022 г. на обща стойност от 600 лева, но спорен е въпросът относно основаниято за получаването им. Излага, че те са предвидени като антиинфлационна мярка и са предоставени на всички служители на Областна администрация Варна. Счита, че установяването на основаниято за предоставянето им е в тежест на ответника-въззивник, като не би могло да се презумира, че се касае за погасяване на задължение за парична равностойност на полагаща се безплатна храна. Подчертава, че от представената по делото докладна записка е видно, че основаниято за получаването им не е това по чл. 185, ал. 1 от КТ. Моли за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението в обжалваната част, както и за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

По делото е постъпила и частна жалба с вх.№ 2357/11.01.2024 г., депозирана от адв. П. П., процесуален представител на П. П., ЕГН *****, гр. Варна, срещу Определение № 14846/15.12.2023 г., постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав, с която е оставена без уважение депозираната от последния молба за изменение на Решение № 3722/16.11.2023 г. в частта за разноските, на осн. чл. 248 от ГПК.

Частният въззивник навежда оплакване, че адвокатското възнаграждение, претендирано по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, се дължи за всеки един от обективно кумулативно съединените искове поотделно, като подчертава, че искът по чл. 86 от ЗЗД е самостоятелен. В тази връзка счита, че на адв. П. следва да се присъдят 400 лева за иска по чл. 285, вр. чл. 140, ал. 3 от КТ и 400 лева за иска по чл. 86 от ЗЗД, или общо 800 лева. Намира за неоснователен извода на първоинстанционния съд, че усилията, които е положил адвокатът са свързани единствено с доказване на основателността на главната претенция, като отбелязва, че за да обоснове акцесорната си такава е следвало да има знания както в областта на материалното право, така и в областта на процесуалното право. Отправя искане за отмяна на обжалваното определение и осъждане на Областна администрация Варна да заплати на адв. П. адвокатско възнаграждение по делото и за предявения иск по чл. 86 от ЗЗД, а така също за присъждане на заплатената държавна такса за разглеждане на частната жалба.

В срока по чл. 276 от ГПК е постъпил отговор на частната жалба от Областния управител на област с административен център – гр. Варна, в който изразява становище за неоснователност на жалбата и оспорва наведените от частния въззивник твърдения. Счита, че справедливият размер на адвокатското възнаграждение е 400 лева, като това твърдение обосновава с правната сложност на делото и действително положения от адвоката труд, който се изчерпва до доказване на главната претенция, чието уважаване автоматично обуславя дължимост и на акцесорната такава. В тази връзка сочи, че искът за лихва не налага отделна защита. Отправя искане за отхвърляне на частната жалба.

В проведеното открито съдебно заседание въззивникът, редовно

призован, поддържа въззивната жалба и оспорва частната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна, също редовно призована, чрез процесуалния си представител, поддържа отговора на въззивната жалба и депозираната частна жалба. Представя списък на разноските.

За да се произнесе по подадената жалба, настоящият състав съобрази следното:

Производството пред Районен съд – Варна е образувано по повод искова молба, уточнена в хода на делото пред първа инстанция, депозирана от П. П. П. с искане за осъждане на Областна администрация Варна да заплати сумата от 10 лева, частичен иск от общо 1 898 лева, представляваща парична равностойност на полагаща се безплатна храна за отработени общо 949 дни за период от 01.06.2016 г. до 31.12.2022 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателното ѝ плащане, както и сумата от 10 лева, частичен иск от 480 лева, представляваща обезщетение за забава, дължимо от първото число на последващия месец на престирането на работната сила до подаването на исковата молба.

Ищецът навежда твърдения, че по силата на валидно сключен трудов договор № 333/31.08.2011 г. е назначен на длъжност „изпълнител-оперативен дежурен на ОСС“ при Областна администрация Варна – негов работодател. Излага, че от момента на назначаването му работил на 12-часови смени, на месечни поименни графици и при сумирано изчисляване на работното време. Това фактическо положение обаче било уредено с вътрешен административен акт едва със Заповед № РД-16-7711-7/01.06.2016 г. на Областния управител на област с административен център гр. Варна, с която е въведена работа по график на служителите, заемащи длъжността „изпълнител-оперативен дежурен на ОСС“ при сумарно изчисляване на работното време с период от 6 месеца. На 29.05.2020 г. трудовият договор бил прекратен, като на същата дата е сключен нов трудов договор с № 125/29.05.2020 г. Излага, че по силата на договора длъжностната характеристика на работната му позиция предвижда, че същият дава денонощни дежурства и оповестява ръководния състав на Областна администрация Варна и общините при привеждане на областта в различни състояния и степени на готовност при военно време; кризи, стихийни бедствия и крупни производствени аварии; мобилизация, разсредоточаване и евакуация; подпомага и организира мобилизационни граждански ресурси за отбрана на страната. Посредством нова Заповед № РД-21-7711-6 е отменена заповедта от 2016 г. и е въведена работа по график на служителите, заемащи длъжността „изпълнител-оперативен дежурен на ОСС“ при сумарно изчисляване на работното време, като е въведен период на отчитане 4 месеца. Навежда твърдения, че въпреки изпълняваната работа на 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работното време работодателят му не му е осигурявал безплатна храна, нито е изплащал нейната парична равностойност. Посочва, че за периода от издаването на заповедта от 01.06.2016 г. до 01.01.2023 г. има отработени общо 949 дни, за които следва да му бъде заплатена сумата по минимум 2 лева на смяна/работен ден. Счита, че работодателят дължи и законна лихва от датата на забава за изпълнение на задължението – първа дата на последващия месец на престирането на работната сила. Излага, че по предложение на зам. областният управител от 31.01.2023 г. да бъдат осигурени средства в размер

на 7.00 лева на отработена смяна на оперативните дежурни на ОСС при Областна администрация Варна, считано от 01.01.2023 г. е издадена Заповед № РД 23-7706-35/21.03.2023 г., която предвижда, че стойността на безплатната храна е 5.92 лева на отработена смяна. Отбелязва, че към настоящия момент липсва законова забрана за компенсиране на безплатната храна с парично обезщетение, както и че право на безплатна храна имат работниците и служителите, които полагат труд в предприятия със специфична организация на труда, което включва и работещите при сумарно изчисляване на работното време. Посочва, че съгласно чл. 4, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 2 от Наредба № 11/21.12.2005 г. това право е признато за дните, през които е полаган трудът и на работниците, работещи при 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работното време.

В срока по чл. 131 от ГПК насрещната страна Областна администрация Варна депозира отговор на исковата молба. Прави възражение за погасяване на претенцията по давност за периода от 01.06.2016 г. до 29.02.2020 г., а за последващия период намира същата за неоснователна. Посочва, че доколкото има качеството на второстепенен разпоредител с бюджет към Министерския съвет, то е зависим от фискалната политика на централния орган и не може да взима решения в разрез с правните норми, от които се ръководи първостепенният разпоредител. Отбелязва, че за 2022 г. в обяснителна записка към проектобюджета на Областна администрация Варна е включено, че съгласно чл. 485 от КТ и Наредба № 11 от 21.12.2005 г., чл. 5, ал. 1 от ПМС 212 са необходими допълнително средства по издръжка за безплатна храна на дежурните ОМП, която е изпратена към Министерски съвет, но средства за това не са отпуснати. Заявява, че дори при минимална стойност на ставката за храна финансовите средства не са били достатъчни да покрият претенцията. Отделно от това сочи, че доколкото Областна администрация Варна е бюджетна организация, бюджетът се отпуска от Министерски съвет и се формира година за година, поради което и липсва финансов механизъм, по който сумите за храна да се изплатят със задна дата. В тази връзка сочи, че е налице обективна невъзможност за изпълнение на задължението. Посочва, че на полагащите нощен труд работодателят следва да осигури единствено ободряващи напитки, което е сторил. Счита, че безплатна храна се дължи единствено в натура, като замаяната ѝ с парична равностойност е недопустима. Отделно от това намира, че двете квалифициращи предпоставки по чл. 285 от ГПК, а именно специфичен характер на труда и специфична организация на работата, следва да са налице кумулативно, като излага подробни съображения за липсата им. Отбелязва, че в края на 2022 г. ищецът е получил ваучери за храна Sodexo на стойност 600 лева, което номинално надхвърля дневната ставка за храна по наредбата за години отработени смени, като подчертава, че безплатната храна може да се получава и под такава форма. В тази връзка се позовава на чл. 9 от Наредба № 11/2005 г., която гласи, че в случаите, когато работници и служители ползват безплатна храна и/или добавки към нея на друго основание, получават храната само на едно от основанията. Счита, че чл. 86 от ЗЗД не намира приложение, тъй като престацията следва да е в натура, а не в пари.

С Определение № 10434/31.08.2023 г. на ВРС е допуснато изменение на исковите по чл. 214, ал. 1 от ГПК чрез увеличаване на размера им, постановено във връзка с постъпила молба от ищеца, като същите се считат за предявени за сумата от 810 лева, частичен иск от общо 1 898 лева, представляваща стойност на полагаща се храна за отработени общо 949 дни

за период от 01.06.2016 г. до 31.12.2022 г. и за сумата от 120 лева, частичен иск от 646.71 лева, законна лихва от датата на забавата за изпълнение на задължението за заплащане на храна – първо число на последващия месец на престирането на работната сила до подаването на исковата молба в съда.

Въззивната и частната жалба са депозираны в законоустановения срок, от активно легитимирани лица, срещу подлежащи на обжалване съдебни актове, процесуално допустими са и отговарят на останалите съдържателни изисквания на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, поради което и подлежат на разглеждане по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

При така очертания предмет на делото и при осъществяване на проверката по чл. 269 от ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно, постановено в пределите на правораздавателната власт на съда и допустимо, тъй като е постановено при наличието на положителните и липсата на отрицателните процесуални предпоставки, поради което настоящият състав следва да се произнесе по неговата правилност, при съобразяване принципа за ограничен въззив.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, намира въззивната жалба за неоснователна, като приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 285 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

За успешното им провеждане ищецът следва да докаже наличие на валидно облигационно отношение с ответника, по силата трудов договор, по който ищецът има качество на работник/служител, а ответникът на работодател, както и че за последния съществува задължение да му предостави безплатна храна, с оглед наличието на предпоставките по чл. 285 от КТ, а така също изпадането му в забава.

По делото липсва спор, а и се подкрепя от представените писмени доказателства, че страните са в трудово правоотношение, възникнало по трудов договор № 333/31.08.2011 г., последният прекратен на 29.05.2020 г., като на същата дата е сключен нов трудов договор № 125/29.05.2020 г. Съгласно последните ищецът заема длъжност при ответника „изпълнител-оперативен дежурен на ОСС“, като полага труд на 12-часови работни смени, при месечни поименни графици и при сумирано изчисляване на работното време, което първоначално се отчитало на 6 месеца по силата на Заповед № РД-16-7711-7/01.06.2016 г. на Областния управител на област с административен център гр. Варна, а впоследствие със Заповед № РД-21-7711-6/15.06.2021 г. на областния управител предходната заповед била отменена, като бил предвиден период на отчитане от 4 месеца.

Установява се и че съгласно длъжностната характеристика за заеманата от ищеца-въззиваем позиция „изпълнител-оперативен дежурен на ОСС“ последният дава денонощни дежурства и оповестява ръководния състав на Областна администрация Варна и общините при привеждане на областта в различни състояния и степени на готовност при военно време; кризи, стихийни бедствия и крупни производствени аварии; мобилизация,

разсредоточаване и евакуация; подпомага и организира мобилизационни граждански ресурси за отбрана на страната.

Пред първа инстанция е изготвена съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира като обективна и компетентно изготвена, от която се установява, че за процесния период, съгласно графици за дежурства по месеци и присъствени форми за явяване на работа, отработените и отчетени смени са общо 947 по 12 часа, като стойността за храната, изчислена по 2 лева на смяна, е общо 1 894 лева. Размерът на лихвата за забава, начислена от първата дата на последващия месец на престирането на труд до датата на предявяване на иска – 27.02.2023 г., при компенсиране на безплатната храна с парично обезщетение от 2 лева на работна смяна, е в общ размер на 649.72 лева.

Липсва спор по отношение на това, че през последното тримесечие на 2022 г. Областна администрация е предоставила ваучери за храна в размер на по 200 лева месечно на всички служители в администрацията, включително и на П. П., за което обстоятелство са представени и писмени доказателства – Договор за отпечатване и доставка на ваучери за храна, сключен между Областна администрация Варна и „С.“ ЕООД; протокол № 212248/13.12.2022 г.; фактура за покупката на ваучерите, както и поименни списъци на лицата, които са получили последните.

Спорът пред настоящата инстанция се свежда до въпроса дали предоставянето на ваучерите за храна за последното тримесечие на 2022 г. (30.09.2022 г. – 31.12.2022 г.) на обща стойност от 600 лева съставлява изпълнение на задължението на въззивника-ответник по чл. 285 от КТ за предоставяне на безплатна храна за този период.

По силата на чл. 285 от КТ работодателят е задължен да предоставя безплатна храна и/или добавки към нея на определена категория работници и служители – такива, които престират работна сила в предприятия със специфичен характер и специфична организация на труда. Условието и редът, при които се осигуряват безплатната храна и/или добавките към нея се определят с Наредба № 11 от 21.12.2005 г., издадена от министъра на труда и социалната политика и министъра на здравеопазването, обн., ДВ, бр. 1 от 3.01.2006 г. (Наредбата).

По делото е установено, като пред настоящата инстанция не е повдигнат спор, че ищецът-въззиваеи попада в категорията лица, работещи при специфична организация на труда, изразяваща се в полагането на 12-часови работни смени при сумирано изчисляване на работното време (чл. 2, ал. 2, т. 2 от Наредбата), поради което има право да получава безплатната храна или нейната равностойност.

Следва да се отбележи, че безплатната храна се дължи единствено на определена категория лица и това са работниците и служителите, полагащи труда си при условията на чл. 285 от КТ – при специфични условия или при специфична организация, като нейното предназначение е свързано именно с тази специфика и има за цел неутрализиране на вредните последици от полагания труд. Задължението на работодателя да осигурява безплатната храна и/или добавки към нея се свързва със задължението му за създаване на здравословни и безопасни условия на труда, така че опасностите за живота и здравето на работника/служителя да бъдат отстранени, ограничени или намалени, предвидено в чл. 275, ал. 1 от КТ. В тази връзка е налице

съществена разлика между задължението на работодателя да предостави безплатна храна или нейната равностойност и задължението му да изплаща трудово възнаграждение, което се дължи при всички случаи на престиране на работната сила по трудовото правоотношение, докато безплатната храна или нейната равностойност се дължи само за дните, през които е полаган труд при условията на чл. 285 от КТ и не съставлява част от трудовото възнаграждение.

Ваучерите за храна, които ответният работодател е предоставил на своите служители в настоящия случай представляват по същността си част от полагащото им се трудово възнаграждение по смисъла на чл. 269 от ГПК (специфична добавка към него), като няма пречка последното да бъде предоставено и в натура под формата на ваучери за храна. В подкрепа на този извод е и представената по делото докладна записка от счетоводител в дирекция АПОФУС към Областна администрация Варна, с която областният управител е уведомен за наличие на икономия в разходваните средства за фонд „Работна заплата“. Направено е предложение средствата от реализираната икономия за 2022 г. да бъдат разпределени между служителите като социални разходи, съгласно Наредба № 7/09.07.2003 г. на министъра на труда и социалната политика и указание на министъра на финансите № УК-1 от 10.05.2022 г., което предложение е одобрено видно от обективизираната върху записката резолюция със съдържание „Да“.

Наред с това видно от представените доказателства и по-специално поименните списъци на получилите ваучери лица е че те са предоставени на всички служители – такива попадащи в категорията на чл. 285 от КТ и такива, които не попадат в нея. Няма основание да се приеме, че по отношение на служителите, които имат право на безплатна храна, предоставянето на последните погасява задължението на работодателя по чл. 285 от ГПК, а по отношение на останалите служители, неполагащи труда си при такива условия, ваучерите погасяват задължението за изплащане на трудовото възнаграждение.

В тази връзка и в случая не намира приложение разпоредбата на чл. 9 от Наредбата, която гласи, че в случаите, когато работниците/служителите ползват безплатна храна и/или добавки към нея на друго основание, получават храна само на едно от основанията. Това е така, тъй като ищецът-въззиваем не е получавал безплатната храна на друго основание, доколкото предоставените ваучери за храна се явяват част от дължимото трудово възнаграждение и не могат да заместят дължимата безплатна храна. В случая такава храна не е предоставяна, не е предоставяна и нейната парична равностойност, поради което и за въззивника съществува задължение за заплащането ѝ и за периода, през който е предоставял ваучерите, а именно от 30.09.2022 г. до 31.12.2022 г.

За последните три месеца на 2022 г. П. е положил общо 35 смени по 12 часа, като сумата, дължима от работодателя за този период, се изчислява по минималните размери, предвидени в чл. 5, ал. 1 от Наредбата – по 2 лева на ден, и възлиза общо на 70 лева – тези обстоятелства не са спорни пред настоящата инстанция, а и се подкрепят от заключението на СТЕ и приложението към него.

В тази връзка основателна се явява и акцесорната претенция за периода от първо число на последващия месец на престиране на работната сила до подаване на исковата молба в съда, а именно считано от 01.11.2022 г. до 27.02.2023 г., като дължимият размер се равнява на 1.90 лева.

При така изложеното настоящият състав намира въззивната жалба за неоснователна, а първоинстанционното решение за правилно в обжалваната част.

По частната жалба:

Настоящият състав намира, че претенцията по чл. 86 от ЗЗД, заявена като обезщетение за забава, дължимо за период от първото число на последващия месец на престирането на работната сила до подаването на исковата молба, съставляваща акцесорна претенция, има характер на самостоятелен иск. Това е така тъй като последната предполага отделна защита и отделно и самостоятелно доказване с оглед факта на изпадането в забава на кредитора за заявления от ищеца период, съответно настъпване на падежа на главното задължение и дължимият размер на обезщетението за забава. В тази връзка и за основателността на акцесорната претенция не е достатъчно доказването на главната претенция. Наред с това за акцесорния иск се събира и отделна държавна такса от дължимата по главния, която се определя съобразно заявления период и посочената цена. Поради това и съдът намира, че възнаграждение следва да се определи за всеки иск поотделно, тъй като от значение е търсеният материален интерес, който при обективно кумулативно съединени искове, се определя върху цената на всеки от исковите поотделно, а не в сбор. В този смисъл е и въведената разпоредба на чл. 2 ал. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г., която ясно и недвусмислено предвижда, че за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исковите.

В настоящия случай претендираната и уважена претенция, представляваща обезщетение за забава, е в размер от 120 лева, заявена като частична от 646.71 лева. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. при интерес до 1 000 лева минималният размер на адвокатското възнаграждение е 400 лева. Съдът, като съобрази размера на уважената претенция по чл. 86 от ЗЗД, както и указанията на СЕС, дадени с Решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22, намира, че дължимото адвокатско възнаграждение на адв. П. П. за осъществената пред ВРС защита по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА следва да бъде определено под предвидения в наредбата минимум, а именно в размер на 50 лв. До горните изводи съставът стигна, след като съобрази, че присъждане на възнаграждение в размер на 400 лв., колкото е минимумът, за реализиране на вземане в близо трикратно по-нисък размер – 120 лв., би било в разрез със справедливостта, доколкото би довело до нееквивалентност на материалния интерес от водене на производството и вложените в него разходи. Последното от своя страна пък води до извод за евентуална злоупотреба с право.

При така изложеното частната жалба следва да бъде уважена, а обжалваното определение отменено, като въззивникът следва да бъде осъден да заплати на адв. П. сумата от 50 лева.

По разноските:

С оглед изхода на спора и предвид своевременно отправеното искане, в полза на пълномощника на П. П. П. – адв. П. П. П.-ВАК, на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗА следва да се присъди адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция съобразно обжалваемия интерес по двата иска и при съобразяване на

указанията на СЕС, дадени с Решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22, в общ размер от 400 лева.

Що се отнася до претендираната от въззиваемата страна сума от 15 лева, представляваща внесена държавна такса по депозираната частна жалба срещу определението на ВРС, същата не е включена в представения списък по чл. 80 от ГПК, поради което и съдът не следва да я присъжда. Наред с горното следва да се съобрази, че държавната такса за въззивно обжалване по частната жалба е недължимо събрана от ВРС предвид нормата на чл.83 ал.1 т.1 от ГПК.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3722/16.11.2023 г., постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав, В ЧАСТТА, с която Областна администрация Варна, Булстат, с адрес гр. Варна, ул. „П. № 26, е осъдена да заплати на П. П. П., ЕГН *****, гр. Варна, ж.к. „М.“, бл. 142, вх. 9, ап. 192, сумата от 70 лева, включена в сумата от 810 лева, частичен иск от 1898 лева, представляваща парична равностойност на полагаща се безплатна храна за периода от 30.09.2022 г. до 31.12.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 27.02.2023 г., до окончателното ѝ заплащане, както и сумата от 1.90 лева, включена в сумата от 120 лева, частичен иск от 646.71 лева, представляваща обезщетение за забава, дължимо за период от първо число на последващия месец на престоиране на работната сила до подаване на исковата молба в съда.

ОТМЕНЯ Определение № 14846/15.12.2023 г., постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав, с което е оставена без уважение молбата на адв. П. П. П. за изменение на Решение № 3722/16.11.2023 г. в частта за разносните на осн. чл. 248 от ГПК, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Решение № 3722/16.11.2023 г., постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав, в частта за разносните, **КАТО**

ОСЪЖДА Областна администрация Варна, Булстат, с адрес гр. Варна, ул. „П. № 26, да заплати на адв. П. П. П., със служебен номер, с адрес: гр. Варна, бул. „М. Л.“ № 21А, офис 2, сумата от 50 лева, представляваща възнаграждение за оказано по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА процесуално представителство и защита на ищеца П. П. П., ЕГН *****, по претенцията с правно основание чл. 86 ал.1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Областна администрация Варна, Булстат, с адрес гр. Варна, ул. „П. № 26, да заплати на адв. П. П. П., със служебен номер, с адрес: гр. Варна, бул. „М. Л.“ № 21А, офис 2, сумата от 400 лева – адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство, осъществено по в.гр.д. № 263/2024 г. по описа на ВОС, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК и чл. 38, ал. 2 от ЗА.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване (чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК)

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____